

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

De sfeer die doet leven

WAT men „sfeer“ noemt, is een gemoedstoestand die een gewoonte van handelen bepaalt die de zeden en gewoonten van een persoon, van een familie of een volk vormt. Wat dit goed laat zien, is de gangbare uitdrukking: „de nationale geest“. Zo is er de Franse, de Duitse, de Zwitserse, de Engelse geest, enz. Maar deze geest bepaalt alleen wat men uiterlijk kan zien; de innerlijke zaken, de geest of de echte sfeer, worden niet opgemerkt en kunnen slechts opgespoord worden door een scherpzinnige waarnemer.

In werkelijkheid kunnen we zeggen dat het dezelfde egoïstische geest is die iedereen leidt. Het is de duivelse geest, die de levensknoop, het centrale punt is dat de gehele mensheid doet handelen. De uiterlijke en zichtbare zaken, die de geest van het land tonen, zijn gevestigd om des te beter het echte karakter te verbergen dat bij alle mensen teruggevonden wordt, gevormd door het egoïsme, dat het geluk van de anderen aan het eigenbelang ondergeschikt maakt. Daarom, ondanks het uiterlijk van een Frans, Engels of Spaans karakter, enz., vinden wij in elk land dezelfde tekortkomingen, dezelfde moeilijkheden, dezelfde ongelukken, hetzelfde resultaat: de pijnen, de ziekte en de dood.

In elk land worden verschillende partijen gevormd, die elkaar bestrijden. Dat zijn de verschillende politieke partijen, de syndicaten, het kapitalisme, enz., dezelfde sporen worden overal door de boosaardigheid en het egoïsme van de duivelse geest achtergelaten. Als verstandige mensen diep over deze dingen nadenken en ze van nabij bestuderen, verliezen ze vaak de moed tegenover de moeilijkheden, want zij wanhopen eraan een programma te kunnen verwezenlijken dat een waarachtige voldoening kan betekenen voor degenen die het goede nastreven. Dat toont ons daadwerkelijk, dat de mensen in de volledigste duisternis verkeren. Zij kunnen niet uit hun verschrikkelijke toestand komen, want terwijl ze zich ervoor inspannen, is het resultaat rampzalig wegens de gebruikte middelen, die slecht zijn en een totale miskenning vertegenwoordigen van de waarachtige dingen. Aldus is de sfeer die zich tegenwoordig op aarde manifesteert ongelukkig, ternederdrukkend, teleurstellend in alle opzichten.

Er bestaat nochtans een sfeer die, als ze gerealiseerd wordt, prachtige resultaten geeft en voor degenen die ervan genieten, het geluk en een prachtige vrede van de ziel teweegbrengt. Maar deze sfeer wordt door de mensen in het algemeen gezien als waanzin, omdat ze

gebaseerd is op de naastenliefde die zelfverloochening eist, wat de ware wijsheid en de ware rechtvaardigheid vormt.

Als wij dat horen, zouden we ons kunnen afvragen: maar is het niet juist deze rechtvaardigheid en deze wijsheid die de mensheid zoekt door middel van de haar opgestelde wetten? Op het eerste gezicht lijkt het wel dat het zo is. Maar, als wij de kwestie grondig onderzoeken, merkt men zeer vlug op dat, als men de strikte rechtvaardigheid en de ware naastenliefde wilde beoefenen, alle leiders de hemel tot getuige zouden aanroepen en zouden zeggen: onmogelijk, dat kan niet geschieden! Desondanks verklaren degenen die de volkeren leiden op hoogdravende wijze zich op gerechtigheid en wijsheid te baseren, door misdadigers te straffen, wat het tegenovergestelde is van de goddelijke principes.

Maar als de mensen zich werkelijk wilden baseren op de strikte rechtvaardigheid en hun gedrag regelen naar het enige waarachtige en reële recht, zouden zij verplicht zijn zich deze uiterst belangrijke vraag te stellen: aan wie behoort de aarde? Door na te denken zouden ze ermee eindigen te begrijpen dat ze aan de Eeuwige behoort. Vanaf dat ogenblik zouden zij navraag moeten doen naar de wetten die God gevestigd heeft en die de natuur beheren, om te trachten die te volgen om zich in overeenstemming te brengen met de gedachten van Hem die hun Eigenaar is en die hun toestaat bij Hem te wonen. Zij zouden zo erin slagen zich rekenschap ervan te geven dat alles in de natuur voor het goede bestaat, dat de planten zuurstof produceren die nodig is voor de mens en de bloemen en de vruchten tot zijn voordeel voortbrengen, voor zijn levensonderhoud. Zij zouden erkennen dat de huidige ontregeling van de temperatuur en de weersomstandigheden alleen maar te wijten is aan een ontregeling van het zichtbare hydrografische systeem. Zij zouden zich er rekenschap van geven dat alles oorspronkelijk zodanig geregeld was, dat alles wat er is, steeds voor het goede. Zij zouden vooral begrijpen dat de Eeuwige, de Schepper van alle dingen, hun Weldoener, steeds voor hun bestwil handelt, door de aarde en al haar wonderen grootmoedig en gratis tot hun beschikking te stellen.

Zich baserend op dat fundamentele principe van de goddelijke wet van het goede en de onderlinge hulp, zo wetend dat ze niet de eigenaren van de aarde zijn,

maar ervan kunnen genieten door op hun beurt voor het welzijn van hun naaste te leven, zouden zij hun onderlinge betrekkingen in overeenstemming daarmee moeten regelen. De zo beoefende elementaire rechtvaardigheid zou automatisch de genegenheid en de liefde voor de naaste voortbrengen. De Eeuwige zou beschouwd worden als de Gever en de Uitdeler van alle zegeningen en alle weldaden, aan Wie men het diepste respect en dankbaarheid verschuldigd is. Deze gevoelens zouden zich ten eerste uiten door het naleven van de goddelijke wet van het goede, volgens de wil van de Almachtige.

Zo zouden alle conflicten, alle moeilijkheden noodzakelijkerwijs ineens verdwijnen; de misdadigers en de politie zouden afgeschafte worden, de onrechtvaardigheid volkomen verwijderd, want niemand zou er nog belang bij hebben om ze te begaan. Het zou een geluk zijn te trachten de Eeuwige te behagen en het hart van de naaste te verheugen, door hem zo veel mogelijk goed te doen. Er zou zo weldra op aarde een heerlijke sfeer heersen die vreugde, vrede, geluk en zegen zou teweegbrengen. Dat zou kortom de sfeer van het Koninkrijk van God zijn. Deze sfeer heerst in het gehele universum, behalve op aarde tegenwoordig. Daar zijn slechts conflicten, twisten, ruzies en oorlogen onder de mensen die de universele wet van het goede overtreden hebben en die zich wetten gegeven hebben die de vloek veroorzaken.

De ruïnes geschapen door de verschrikkelijke conflicten die onder de volkeren plaats hebben zijn het resultaat van de beschaving, van de wetten en de religies van de ontaarde, hoogmoedige en egoïstische mensheid. Als deze ruïnes zich manifesteren, verschaffen ze een verschrikkelijke aanblik van verwoesting. Maar, na enige tijd, zonder dat de mensen daarmee bezig hoeven te zijn, alleen door het feit, dat zij er niet aan komen, ziet men op deze ruïnes groen verschijnen. Dat groen begint, als een weldoener, de wonden van de verwoesting te helen. Weldra groeien boompjes, gaan dwars door de ruïnes en er overheen, en worden bomen. Zo, na een zeker aantal jaren doet de natuur volledig de sporen van het afschuwelijke drama dat er gebeurde, verdwijnen en veranderen de verwoeste oorden in een vriendelijk en vreedzaam landschap. De plantengroei verbergt het mysterie van de boosaardigheid en dekt met haar welwillendheid de afschuwelijke ruïnes die het gevolg zijn van de duivelse geest van de mensen.

Dat is een prachtige demonstratie van het glorieus plan van God, die met Hem de mensen en de aarde wil verzoenen, door vrede te stichten door het glorievolle

Blij in hoopvolle verwachting Geduldig in tegenspoed

ELIETTE kwam ter wereld in een klein dorpje in het hart van Aquitaine, het land van wijngaarden, boomgaarden en de primeurs die zijn welvaart betekenden. Deze nieuwgeborene kwam in het gezin na een zus en een broer die zestien jaar ouder was. Deze verliet het ouderlijk huis weldra om te gaan studeren aan de universiteit.

De vader van het gezin, een serieuze en arbeidzame man, was niet erg geneigd om zijn liefde voor zijn kinderen te tonen. Toch maakte hij af en toe een uitzondering voor zijn jongste die op zijn knieën paardje mocht rijden. En als bijzondere gunst had het kind het voorrecht de baard van haar pappa te aaien. De tederheid van haar moeder met haar open, warm en liefhebbend hart maakte de koelte van haar vader, die strenge leefregels aan zijn gezin oplegde, meer dan goed. Er was

geen sprake van ontspanning of uitstapjes. Wat telde was werk voor de volwassenen en studie voor de kinderen.

Op school hoorde Eliette haar klasgenoten praten over hun uitjes met hun ouders, over hun vermaak op de kermis en de bioscoopvoorstellingen waar ze mee naartoe mochten. In de verbeelding van het kind leek dat allemaal betoverend. Zou zij ook eens in een draaimolen mogen en de sprookjesachtige verlichting van de lampionnen bewonderen? In afwachting daarvan moest ze zich tevreden stellen met een vage hoop ooit van deze dingen te mogen proeven en hoe de bevoorrechte situatie van haar kameraadjes haar jaloezie opwekte...

Haar vader was mecanicien op de locomotieven, wat hem belette om elke dag thuis te komen. Als hij om de andere dag thuis was, herhaalde hetzelfde ritueel zich 's avonds. Aan tafel moesten de kinderen natuurlijk hun mond houden. Het was maar net toegestaan

om zo zacht mogelijk iets te zeggen, als ze iets werkelijk belangrijks te vragen hadden aan hun moeder.

Als de maaltijd afgelopen was, rookte pappa zijn pijp terwijl hij de krant las, daarna stak hij zijn lamp aan om zijn kamer op te zoeken. De kinderen zetten zich dan in het gelid; als hij passeerde, verwaardigde het hoofd van de familie zich om het hoofd te buigen, opdat zijn dochttertjes hem konden omhelzen, terwijl ze zeiden: „Goedenacht, pappa!“ En dan hoorden ze de zware stap van hun vader de trap opgaan.

Moeder, breder van opvattingen, profiteerde soms van de afwezigheid van haar man om achter zijn rug om met haar dochters uit te gaan. Zo gingen ze op een zomeravond alle drie van huis, omdat de lust zich te voegen bij de menigte die zich amuseerde op het openbare plein onweerstaanbaar was. Moeder en dochters waren op het hoogtepunt van hun blijdschap, toen... o, wat een ontsteltenis,

het silhouet van vader zich aftekende aan het einde van de straat... Het was 22 uur! Er bleef maar één ding te doen: zo hard ze konden weg te rennen, voordat hij het trio herkend had. In paniek sleepte mamma haar dochters in draf mee naar huis in de hoop daar eerder aan te komen dan vader. De meisjes hadden zelfs geen tijd om zich uit te kleden, voordat ze in grote haast hun bed in doken, terwijl moeder haastig haar werkmantje pakte, opdat haar man haar zou aantreffen, terwijl ze vredig zijn sokken zat te stoppen!

Eliette kreeg godsdienstles, die haar gezonde verstand op verschillende punten verwierp. Het dogma van de drie-eenheid bijvoorbeeld, liet haar versteld staan. In haar kinderlijke logica dacht ze: het is toch niet normaal, dat de Vader een personage achter zich aan sleept die zijn geest zou zijn. Ze had ook in haar kerkboek gelezen dat de Kerk van de Heer klein was, mysterieus en verborgen. Nou, dacht Eliette, de kerken

bloed van Christus aan het kruis. Het onuitsprekelijke werk van onze geliefde Verlosser zal zich namelijk op een dag openbaren door de macht, de wijsheid en de liefde van de Almachtige duidelijk zichtbaar te maken. Dat werk begint door de Zoon van God, die het begin en het einde is, de waarachtige Getuige van de Almachtige en van Zijn sublieme karakter.

Gedurende de tijd die verstreken is sinds zijn opstanding tot nu toe, heeft onze geliefde Verlosser, nadat hij zijn leven aan het kruis gaf, onder alle naties van de aarde een volk opgeroepen dat zijn naam moet dragen, dat wil zeggen zijn wegen moet volgen. Dat volk wordt uit 144 000 personen gevormd die zich vrijwillig, zonder ertoe gedwongen te worden bij hun Meester en Verlosser, Jezus Christus, aansluiten om hun leven met hem te geven voor de vrijkoping van de verloren mensheid. Dat wil zeggen overal de bevrijding en de zegen brengen door het herstel van alle dingen, dat al zo lang geleden door de profeten voorspeld werd. Het resultaat van dat offer is de realisatie van het Koninkrijk van God op de gehele aarde. Het uit zich door een onuitsprekelijk troostende sfeer, die vrede verschaft en genezing van alle kwalen, vreugde, tevredenheid van hart, zegen, het eeuwige leven en zelfs de herrijzenis van allen die in het graf neergedaald zijn.

Deze wonderbaarlijk weldoende gewaarwordingen werden al op een beperkt gebied door onze geliefde Verlosser geuit, toen hij op aarde kwam om zijn opdracht van Verlosser te volbrengen. Hij genas de zieken, troostte de bedroefden, bracht een olie van vreugde te midden van de bedroefdheid. Hij wekte zelfs de doden op. Het was een illustratie in het klein van wat weldra een vaste vorm zal hebben in een kolossale omvang. De macht van het goede die van hem afstraalde, vervoerde voor een ogenblik degenen die met hem omgingen in het Koninkrijk van het geluk en het licht, in het Koninkrijk van God dat komt.

Tot nu toe werden degenen die zo met hun Meester de redders van de mensheid zijn, niet door de andere mensen gekend, omdat de kleine kerk van Christus mysterieus en verborgen was, zoals de apostel Paulus vermeldt. Ze leeft buiten de grote kerken, gekend en gevormd door de god van deze wereld, de tegenstrever. Tegenwoordig is het moment gekomen waarop zijn opdracht en de gevolgen ervan zich aan de wereld zullen manifesteren. Het is wat de apostel Paulus de openbaring van de kinderen van God noemt aan de zuchtende en stervende schepping.

De eerste effecten van de opdracht van onze geliefde Verlosser en van zijn kerk ten bate van de mensen in het algemeen zijn al begonnen zich voor te doen door de verschijning van het Leger van de Almachtige, dat de eerstelingen van de nieuwe wereld voorstelt. Dat zijn de mensen die de goddelijke wegen begrijpen, die de Almachtige aanvaardden als de Eigenaar van de aarde, die leren, door *De Boodschap aan de Mensheid* en het boek *Het Eeuwige Leven* mogelijk op aarde, wat de goddelijke wet vertegenwoordigt die nageleefd moet worden om de sfeer van het Koninkrijk van God te verwezenlijken.

Degenen die trouw volgens deze grandioze principes leven, voelen hun kwalen weggaan, hun krachten groter worden. De ouderen kunnen vanaf dat ogenblik verjongen en zich naar het eeuwige leven richten, onder de bescherming van onze geliefde Verlosser en zijn trouwe kerk. Daarvoor is het vanzelfsprekend onontbeerlijk dat ze een goed uitgestippelde gedragslijn volgen, alles vermijden wat hen weer in de dodelijke sfeer van de wereld zou storten, en dat zij zich de sfeer van het Koninkrijk van God eigen maken. Dat betekent niet meer liegen, niet meer kwaadspreken, niet meer kwaad doen, niet meer stelen, niet meer straffen.

Het komt erop aan het egoïsme dat de tegenstrever in ons hart gezaaid heeft, te vervangen door het goddelijke gevoel van het altruïsme, de onbaatzuchtige liefde. Kortom, we moeten beginnen voor het bestwil van de naaste te leven, voor zijn vreugde, voor zijn opmontering en zijn zegen. Zo zal het Koninkrijk van God zich langzamerhand kunnen vestigen op de aarde naarmate de goddelijke wet daar gekend en nageleefd zal worden. Ten laatste zullen er op aarde slechts zachtmoedigen zijn, die ze zullen erven, zoals onze geliefde Verlosser zei in de Zaligheden: "Gelukkig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde erven."

Dat zijn daar grootse, prachtige vooruitzichten. Ze zijn het resultaat van het offer van onze geliefde Verlosser en van zijn kleine kudde. De aarde zal dan weldra weer het verloren paradijs in Eden worden. Zoals de profeet Jesaja het van tevoren heeft gezien, en het ons met een uitbarsting van vreugde vertelt: het dorre land zal vruchtbaar worden, de woestijn zal bloeien als een roos, er zullen overal waterbronnen zijn. Er zullen geen winter, pijnen, ziektes, tranen en dood meer bestaan. De oude dingen, de ongelukkige en vernietigende sfeer die nog tegenwoordig op aarde heerst, dat alles zal verdwenen zijn om plaats te maken voor de nieuwe dingen die de ziel in een feestelijke stemming brengen. Ze brengen gelukzaligheid en geestdrift, dat wil zeggen de sfeer van het paradijs van God, hersteld op aarde door het offer en het werk van onze geliefde Verlosser en van zijn trouwe discipelen.

Dat zijn prachtige, aanmoedigende, opmonterende en begeesterende dingen die nu voor de mensen liggen, die zo lang bedrogen werden door de god van deze wereld. Tegenwoordig werden er al kleine proefverblijven van het Koninkrijk van God op aarde geopend. Daar spannen de wel ingesteld harten zich in de gedachte van de Almachtige te verwezenlijken door te trachten de nieuwe dingen na te leven en een kleine maquette van het Koninkrijk van God te vormen dat zich over de hele aarde zal verspreiden. Deze proefverblijven zijn langzamerhand op weg naar de realisatie van demonstratiestations, waar iedereen zich zal kunnen komen overtuigen van de zegen die op het naleven van de wet van de Allerhoogste, de Eigenaar van de aarde, rust. Hij geeft ze aan de zachtmoedigen, namelijk aan degenen, die ze willen beheren op de goddelijke manier door ook zelf met heel hun hart volgens de levensprincipes van het Koninkrijk van God te leven.

De taal van de natuur

Uit het blad *En Marche* Nr.1617 nemen we het volgende artikel over, dat onze levendige interesse heeft gewekt:

De onweerstaanbare aantrekkingskracht van de natuur

Een zonsondergang, een hemel vol sterren, een bosrijk gebied, een dahlia of een heideveld, het water van een rivier... de natuur trekt ons aan. Een vreemde fascinatie voor de schoonheid ervan, die we reproduceren op ons computerscherm, vangen in afbeeldingen en foto's, om ons vredig te stemmen.

Meer dan de helft van de bewoners van de aarde woont in een stad. Maar praktisch allen van stad tot platteland, streven ernaar "een landschap te vinden om van te houden, bergen, oceanen, bossen, moerassen of velden om te bewonderen." Als richtlijn: overvloedig drinken uit deze bron van geluk, en onverwoestbaar welzijn, dat de natuur is. In tegenstelling tot andere dingen die ons gelukkig maken, raakt die nooit uitgeput. Ze kent niet de slijtage van de gewoonte. Ze is wars van wat de positieve psychologie "de gewinning van luststre-

ving," noemt, dat wil zeggen: het vergeten van wat ons gelukkig maakt en zo het effect op ons verliest. "Als ik elke morgen een warme douche neem, of als ik leef in een democratie, heb ik de neiging te vergeten dat het gaat om kansen en niet om vanzelfsprekendheden, die we eeuwig zouden moeten hebben," verklaart de psychiater Christophe André. De gewinning van genot besmet helaas zowat al onze bronnen van geluk: het geluk dat we leven, op twee benen kunnen lopen, kunnen zien, horen, vrienden en kinderen hebben, werk..." Men went eraan, dat is alles.

Onverwoestbaar geluk

In de natuur gaat het anders. Ongetwijfeld dankzij één van haar kenmerken: het altijd weer opnieuw opdruken. Zoals de filosoof Alexandre Lacroix opmerkt, die zich afvraagt waarom wij zoveel emoties voelen bij het kijken naar de natuur: "Wat je ziet in een landschap, verandert voortdurend en die stroom droogt nooit op. De natuur is een meervoudig universum dat zich zonder ophouden vernieuwt." Al naar gelang het tijdstip van de dag, van het weer, van het seizoen..., ze wijzigt zich. Een andere uitleg van dit onverwoestbare geluk: de natuur beschouwen, dat is voelen en niet bezitten. "Om duurzaam gelukkig te zijn is het veel meer waard om langzaam proevend te genieten dan om te bezitten!" Eigenaar te zijn van een tuin, of van een lap grond is niets in vergelijking met het gebruik dat men ervan kan maken: ernaar kijken, het cultiveren, er op gaan liggen... Daar bevindt zich de bron van geluk.

Bron van gezondheid

Systematisch is de natuur een "hulpbron", ze "giet haar energie in ons", "schort tijdelijk onze zorgen op en onze innerlijke conflicten". Haar simpele tegenwoordigheid zou zelfs therapeutisch zijn. Zo is het in de onderzoeken van de Amerikaanse onderzoeker Roger Ulrich sedert de jaren 80 aangetoond, dat herstellende patiënten in contact met de natuur profiteerden van klinische effecten (zich beter voelen, vermindering van pathologische symptomen) en biologische effecten (vermindering van cortisol in het bloed, van bloeddruk verlaging, en van hartritme stoornissen). Beelden van natuurlijke ruimten en groene planten riepen ook dat groene effect op. Maar niet in dezelfde mate als onderdompeling. De natuur vertegenwoordigt een vitale bron van geestelijke en lichamelijke gezondheid. Meer nog, "ons brein is gevoelig, zonder dat we ons daar van bewust zijn, voor de biodiversiteit," vertelt Christophe André op basis van onderzoeken van dit onderwerp. Het welzijn dat wij voelen in de natuur is evenredig aan het aantal soorten planten en het zingen van de vogels."

Onze zintuigen op afstand

De natuur houdt weldaden verborgen... tenminste wanneer we haar daar de gelegenheid voor geven. Want onze moderne manier van leven verwijderd ons van landschappen, en zelfs van de gewone grassprietten. Ons geroezemoes overheerst het gezang van de vogels en de muziek van de wereld. "Vergeleken met onze verre voorouders, die jagers en plukkers waren, en zelfs met een boer uit de negentiende eeuw, lijken wij wel gehoorgestoorden." We hebben ook de gewoonte aangenomen met dichte neus te leven om uitlaatgassen te vermijden en verdrijven kunstmatig kwalijke geuren uit onze omgeving. Wij kennen niet meer het lijf aan lijf zijn met de natuur. Vlechten, plukken, graven: onze handen maken daar niet meer hun dagelijks werk van... Kortom, onze zintuigen zijn ongevoelig geworden voor de natuur, zonder dat we ons daar echt van bewust zijn. Om weer aan te knopen met dit onderdeel van onze menszijn is het niet nodig om ver te zoeken. Zelfs achter een muur van grote gebouwen gaat de zon onder. Van tijd tot tijd moeten we herhalen: Kijk! Luister! Haal adem!...

De schrijver van deze regels is vast iemand die erg gevoelig is voor het opmerken van de veelvoudige

met hun hoge klokkentorens zijn heel goed zichtbaar en de geestelijkheid is helemaal niet verborgen. Wanneer de voorganger aan het einde van de mis zei: "Dat het offer van de priester uw offer moge zijn," kon ze het niet laten om te denken: welk offer heeft hij dan gebracht? En om bij zichzelf te antwoorden: ik begrijp het niet! Wat ze daarentegen wel begreep, of liever aanvoelde, dat was de goedheid van God. Daarom was ze er zeker van, dat de Almachtige haar op een dag zou toestaan te peilen wat nu nog een raadsel voor haar was.

Eliette was negen jaar, toen haar vader stierf. Enige jaren later zou het haar grootste wens zijn geweest om haar studie voort te zetten om onderwijzeres te worden. Helaas, er lagen obstakels in de weg en die maakten een einde aan het plan van de jonge vrouw, die zich verplicht zag van haar wens af te zien en in de leer te gaan bij een modiste. In die nieuwe omgeving maakte ze nader kennis

met de geest van de wereld en dikwijls werd haar gevoelige ziel geschokt door de taal en het gedrag van sommige meisjes, die niet zoals zij zo'n goede opvoeding hadden gehad.

Toen ze 23 jaar was had Eliette het verdriet haar moeder te zien overlijden. Vanaf dat moment was de deur van het ouderlijk huis dicht, terwijl een andere deur geopend werd, die van haar oudere zuster die haar graag gedurende enkele jaren gastvrijheid wilde verlenen, tot de dag dat Eliette trouwde met Vincent. Het jonge paar vertrok om te gaan wonen in de Médoc, een streek beroemd om zijn grote wijnen.

Vincent was wijnbouwer en hield zich ook bezig met het fokken van paarden en het dressereren van jonge veulens. Tot grote vreugde van de ouders kwamen twee lieve meisjes het gezin verblijden. Toch duurde het niet lang of er viel een schaduw over het geluk van Eliette. Haar oudste dochtertje had namelijk zulke zwakke longen, dat het

niet lukte om van een aanhoudende hoest af te komen.

Albert, de grote broer van Eliette, die veel gestudeerd had, verborg zijn gedachte niet: zijn nichtje werd gewoon niet goed door haar arts behandeld. Hij zou haar komen bezoeken om de juiste adviezen te geven. Dus op een dag arriveerde hij, bezielde van het verlangen het beproefde gezin te helpen. Helaas was Albert een verstokte roker, wat hem verscheidene hartaanvallen had bezorgd. Na drie weken bij zijn zuster stierf hij plotseling, slechts 56 jaar oud. Eliette was zo gehecht aan haar broer als klimop aan een muur; de schok was heftig en raakte haar diep in haar hart. Dat vergde teveel van haar krachten, die al verzwakt waren door de zorg die haar kind haar had gekost. Niets of niemand slaagde erin haar te troosten. Zwaarmoedigheid maakte zich van haar meester. De gedachte aan zelfmoord kwelde haar overdag en achtervolgde haar 's nachts. Ze had een plek

gevonden in een oude wijnkelder, bestemd voor de opslag van wijnvaten. Toen ze daar een bepaalde balk ontdekte, had ze besloten: aan die balk ga ik me ophangen, als ik dit vreselijke bestaan niet meer kan verdragen. De arts die haar behandelde, kon wel in alle toonaarden herhalen: "Daar moet je niet aan denken..." Eliette zag geen andere oplossing voor haar probleem.

Vincent brak zich ook het hoofd om een middel te vinden om zijn vrouw van de afgrond weg te trekken die haar elke dag meer aantrok. Na rijp beraad kwam het idee bij hem op te verhuizen en in een groot huis in de stad te gaan wonen, met behoud van het domein dat hij exploiteerde op het land.

Het was 14 juli, een bijzondere dag voor het Franse volk. 's Avonds had Vincent zin om een wandeling door de stad te maken, om zijn zinnen te verzetten en de verlichting te bewonderen. Omdat Eliette helemaal niet aangetrokken werd door de attractie van deze

weldaden van de natuur. En het is waar, dat deze, hoewel ze erg ontaard is, nog invloed op ons uitoefent, in de mate waarin wij er gevoelig voor zijn natuurlijk. De zang van de vogels, de geur van de bloemen, hun zo gevarieerde kleuren en vormen, de diversiteit van het dierenrijk, van de planten en de mineralen, de uitgestrektheid van de oceaan vervullen ons al met bewondering. Maar als men er nog aan toevoegt de schoonheid en de majesteit van de sterrenhemel op een zomeravond, moeten we erkennen, dat we ons daar bevinden tegenover een wereld waarvan de grootsheid en de immensiteit ons verstand te boven gaan.

Het contact met de natuur is inderdaad weldadig voor de mens, en deze zoekt dat contact, dat zelfs een therapeutische werking kan hebben. Het was vroeger niet zeldzaam om een zieke een verblijf op het platteland, aan zee, of in de bergen voor te schrijven, om te herstellen. De frisse, open lucht, de zon, het licht, de rust moesten bijdragen aan zijn genezing.

Wanneer men bedenkt dat tegenwoordig meer dan de helft van de wereldbevolking, 53% volgens de laatste schattingen, in steden woont, begrijpt men, dat we niet meer in verbinding staan met de natuur. De dagelijkse gewoonte van velen van ons bepaalt zich tot, in een notendop samengevat, het pakken van een of ander vervoermiddel: auto, trein, vliegtuig, openbaar vervoer in de stad... en het bezig zijn op een computer en een mobieltje. Die manier van leven heeft ons niet alleen afgesneden van de natuur, maar dikwijls ook van onze naasten. Zelfs op straat is het merendeel van de voorbijgangers gefixeerd op het scherm van zijn mobiel of luistert naar een telefoongesprek, onwetend van degenen wier pad ze kruisen en die hun vreemd zijn. Men leeft geïsoleerd in een bubbel, waarin men gevangen zit zonder zich daar rekenschap van te geven.

Zeker staan wij in deze omstandigheden ver af van de jagers en plukkers of van de boer uit de negentiende eeuw, die in dit artikel worden genoemd. En onze kunstmatige manier van leven maakt, dat wij de gave verliezen van sommige waarnemingen die onze voorouders bezaten. Wij zijn voor het merendeel niet meer in direct contact met de aarde, de planten, de dieren. Zelfs kwekers en fokkers gebruiken steeds meer machines, die het handwerk overbodig maken en dus het contact met de aarde, die wij hebben verzadigd met chemische producten. De lucht die we inademen, is vervuild. Het water dat we drinken is niet meer zuiver.

Maar het belangrijkste vermogen van de natuur, dat de auteur van dit artikel vergeten schijnt te hebben, of wat hij niet weet, dat is, dat zij ons verbindt met onze Schepper, de Eeuwige. Als het contact met de natuur, dat wil zeggen de schepping, al zegenrijk is voor de mens, dan kan men bedenken, dat de gemeenschap met zijn God, zijn Schepper, nog zoveel noodzakelijker is, zelfs onmisbaar. En dat is, wat hem het meeste ontbreekt.

Als de natuur een bron van onverwoestbaar geluk en welzijn is, dan is dat, omdat ze is geschapen door de Eeuwige met de bedoeling te bestaan voor het welzijn van de mens en de dieren die erin moesten wonen. Ze vervult automatisch de rol die haar is toebedacht. En als ze nooit uitgeput raakt, als ze vreemd is aan de "gewenning van het genot" dan is dat, in tegenstelling tot alle uitvindingen en producten van de mens, dat zijn dode dingen, zij is levend. Alles waaruit ze is samengesteld, de aarde, het water, de plantengroei, bestaat uit levende organismen. Daarentegen is die gewenning van de luststreving niets anders dan ondankbaarheid, die het menselijk wezen alle weldaden waarvan hij het voorwerp is, doet vergeten.

Het grote ongeluk van de mens is, dat hij niet in de natuur het stempel heeft weten te herkennen van zijn

Schepper. Zoals de apostel Paulus zo goed verwoordt: "Zijn onzichtbare eigenschappen zijn vanaf de schepping van de wereld zichtbaar in zijn werken, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid zijn voor het verstand waarneembaar. Er is niets waardoor zij te verontschuldigen zijn, want hoewel ze God kennen, hebben ze Hem niet de eer en dank gebracht die Hem toekomen. Hun overpeinzingen zijn volkomen zinloos en hun onverstandige hart is verduisterd." Rom. 1: 20, 21.

Het menselijk wezen heeft niet meer Jezus Christus, de Zoon van God, erkend als zijn Verlosser. Maar wij weten dat de dag komt, en die is nu niet meer ver weg, dat alle mensen van klein tot groot hun Schepper, de Eeuwige, zullen kennen en loven op de in volmaaktheid herstelde aarde, en dat tot in eeuwigheid.

Liefde bij dieren en wreedheid bij mensen

Maurice Barat vertelt in zijn boek *Honden en mensen* de volgende geschiedenis:

Solidariteit bij dieren

Een handelaar had zijn hond eraan gewend elke morgen vijf croissants te halen bij een bakker in een naburige straat en al verschillende maanden toonde het dier zich een erg gewetensvolle boodschappenjongen.

Op een dag stelde zijn baas met verbazing vast, dat er twee croissants te kort waren in de mand, maar hij dacht aan een vergissing van de bakker en stelde zich ermee tevreden zijn hond de les te lezen. Omdat er de volgende morgen opnieuw maar drie croissants in het mandje lagen, maakte de handelaar daar een opmerking over tegen de bakker, maar die verzekerde hem, dat hij zich niet vergist had. De twee mannen besloten de hond te volgen en zagen dat het dier, in plaats van direct naar huis te gaan, een oud huis binnenging in een aangrenzende straat, waar hij enkele minuten later haastig weer uit tevoorschijn kwam, om zijn eigen huis op te zoeken. Nieuwsgierig door dit gedrag onderzocht zijn baas dat huis en ontdekte achter in een gang een hond met kleintjes. Als een goede moeder begon ze te grommen en liet een stuk van de croissants vallen die hij als de vader van die kleintjes haar iedere morgen bezorgde...

Om hem voor die goede daad te belonen vond de baas niets beters dan zijn hond streng te corrigeren. Wat een verschil in mentaliteit tussen die twee wezens, waarvan de ene staat voor edelmoedigheid en de ander voor egoïsme.

Het lijkt toch, dat de baas van de hond, hoewel zonder twijfel beroofd van twee croissants, geroerd had moeten zijn, toen hij de reden ontdekte van deze verduistering.

Dat zo'n gebaar van een dier kwam, zou de man die hem betrapte, toch enorm aan moeten spreken, ook al kwam hij er zelf door te kort en moest hij weer nieuwe croissants halen. Is het geen ontroerende daad van die hond tegenover zijn vrouwtje dat hun kleintjes zoogde? Heel zeker rekent het menselijk oordeel met zijn ideeën van eigendom, zijn wetten en zijn rechtspraak, deze daad tot diefstal en oneerlijkheid. Maar kan men eisen dat deze beschuldigingen eenzelfde weerklank hebben in de hersens van een hond?

Het dier weet niet wat het woord stelen wil zeggen, van die misdaad bestaat er geen notie van bij hem. Hij leeft onder het regiem van een volledige vrijheid, die hem toestaat gebruik te maken van wat zich voordoet, zonder zich schuldig te voelen aan enige overtreding. Geleid door zijn instinct gehoorzaamt zijn natuur aan de indrukken van zijn zintuigen, aan de nood van het ogenblik, omdat dat instinct niet onder druk staat van een of andere psychische factor. Geschapen voor de overvloed is er geen enkele opzet in het spel. Overall is hij thuis, de aarde behoort aan hem.

Tenminste, dat is de achtergrond van zijn gedrag. In gezelschap en afhankelijk van de mens kan dat veranderingen ondergaan. Een huisdier of een circusdier wordt beïnvloed onder het effect van het afgericht worden. Vooral door het afpakken van hun natuurlijke omgeving en hun levensruimte. Een huisdier begint zich te voegen naar de ideeën van zijn baas. Hij hecht zich zelfs onwankelbaar aan hem, vooral als zijn baas hem met tederheid behandelt. Hij blijkt dan een trouwe metgezel, in staat tot een toewijding die gaat tot in de dood. Onder invloed van de mens kan hij zich op een verbazingwekkende manier ontwikkelen. Hij kan ook een massa details begrijpen, de bedoeling ervan vatten, een verstandige, voorkomende, erg oplettende gids zijn met een waakzaamheid, waarop men kan rekenen. Daarvan getuigen de blindgeleidehonden, die hun taken op een foutloze, gewetensvolle en verantwoordelijke manier vervullen, terwijl ze de gevaren zien op de weg van de hulpbehoevende.

Terugkomend op onze broodrover, zijn bedoeling was zeker niet om kwaad te doen. Hij was, wat hem betrof, belangeloos en bewaarde bij het verdelen ten gunste van zijn vrouwtje, de croissants die overbleven, voor zijn baas te bewaren. Jammer dat deze dat niet kon begrijpen, niet het probleem van "geweten", van "verantwoordelijkheid" wist te vatten dat hij ten opzichte van hem had. Door over te gaan tot een bestraffende houding, bewees hij slechts zijn domheid en zijn gebrek aan goedheid.

Terwijl hij als mens de koning van de schepping moet zijn, blijkt hij helaas erg vaak beneden een dier te staan. Zijn hart is verhard door laag eigenbelang en hij wordt zelfs wreed tegenover zijn vrienden. Hij zal door de rampspoed moeten gaan om zijn verschrikkelijke egoïsme aan de kant te zetten en tenslotte door te dringen in het Koninkrijk van God, waar rechtvaardigheid, goedheid en edelmoedigheid van hart heersen. Ook de dieren zullen hun eigen milieu dat goed is voor hun activiteiten, terugkrijgen. Alle schepselen zullen leven in overvloed. Een heerlijke sfeer zal aan alle kanten stralen.

Leven of overleven?

Dat is de vraag die wij aan onszelf stellen bij het lezen van een artikel in het Belgische blad *En Marche* Nr.1592 waarin veel gesproken wordt over "verzet bieden". We geven deze tekst in zijn geheel weer:

"Innerlijk verzet"

Onze tijd is te vergelijken met een "wervelwind, een draaikolk". Alles veranderd onophoudelijk en alles lijkt mogelijk. Soms is dat boeiend. Soms is dat weerzinwekkend of zelfs verwoestend. Om te leven in dit tijdperk en te reageren op de wereld zou de mens zijn eigen kracht moeten cultiveren.

Deze suggestie van de Belgische filosoof Pascal Chabot is niet afgezaagd of onbeduidend. Gewoonlijk noemt men het feit om op zichzelf gericht te zijn, narcisme en zelfs navelstaren. De hier aanbevolen aandacht voor zichzelf heeft niets van in zichzelf gekeerd zijn, van een schuilhoek. Het gaat in feite om een weg om naar de ander te gaan, een manier om zich open te stellen. De schrijver spreekt over "innerlijk verzet" dat uitnodigt tot het in zichzelf af te dalen en maar te laten gebeuren wat er wordt verzonnen. Een gebied waar het nut niet dicteert wat de wet is, waar het geen kwestie is van "functioneren," zoals onze wereld het eist van zijn goede soldaten. Een deel dat "van ons afhangt", op het moment dat het geld de macht geeft, de energieke inzet de wereld domineert en de emotionele inzet de daad beheerst.

Met lichaam en zinnen

Het zichzelf diepgaand onderzoeken, zich in zichzelf verdiepen, zou ook een oefening zijn van de zinnen.

nationale feestdag, weigerde zij om haar man te volgen, omdat ze liever alleen thuis bleef.

Toen de meisjes met hun vader vertrokken waren, ging Eliette naar de tuin, leunde met haar rug tegen de stam van een grote perenboom, en keek op naar de hemel. Door het bladerdak beschouwde ze het zuivere hemelgewelf, waarvan het blauw verlicht werd door de laatste stralen van de ondergaande zon. In de vrede van de avond uitte ze haar verdriet ten overstaan van deze mysterieuze oneindigheid en stelde zich de zo tegengestelde vraag over het hiernamaals en vroegde zich in het bijzonder of haar broer Albert in de hemel was. Plotseling voelde ze de zekerheid dat hij daar niet was. Maar waar zijn dan de doden? Tenslotte concludeerde ze: dat zou ik weten als ik daar zelf zou zijn.

Twee dagen later kwam er een jong meisje bij Eliette aan de deur om haar voor te stellen een *Dagblad voor Allen* te lezen. Wantrouwend weigerde ze beslist en zei:

"Nee, dankjewel, dat is protestant en ik ben katholiek!" Na de vriendelijke verzekering van het meisje: "Nee mevrouw, het is niet protestant, het is gewoon christelijk", nam Eliette de krant aan en wachtte tot het avond was, om er kennis van te nemen. Vanaf de eerste regels was haar aandacht gevangen, en in haar hart voelde ze wonderlijke indrukken. De zondag daarop, was ze dan ook heel blij de vrije loop te laten aan haar enthousiasme en er met haar schoonouders over te praten die, tot grote verbazing van Eliette, afwijzend reageerden: "Stop die krant in de kachel, die is protestants!" maar daar paste ze wel voor op...

Vervolgens kwam een evangeliste Eliette bezoeken en graag abonneerde zij zich op de *Gids van het Rijk der Gerechtigheid*. Enige jaren verlieten en al die tijd kwam om de veertien dagen dit blad als een weldoende balsem voor haar gekwelde hart. De hoop op het Koninkrijk van God was nog vaag in

haar geest, maar ze voelde een grote waardering voor de mensen die haar regelmatig bezochten en die haar uitnodigden mee te gaan op de goddelijke weg.

Op een dag dat Eliette met haar dochter in de naburige grote stad wandelde, kreeg ze plotseling het idee om naar het adres te gaan van de plek waar de aanhangers van de vestiging van het Rijk der Gerechtigheid op Aarde samenkwamen. Een heel vriendelijke dame ontving haar, sprak met haar over de verwachting van de nieuwe tijd en zei daarna: "We hebben spoedig een congres in T. Waarom komt u daar niet naartoe?" Eliette aarzelde met antwoorden, maar haar dochter was haar voor en zei: "Ga daarheen, mamma, ik betaal voor jou de reis."

Enige tijd later maakte Eliette zodoende uitgebreider kennis met de familie van het geloof. De broederlijke en warme sfeer die daar heerste, raakte haar diep in haar hart. Ten overstaan van deze duidelijke lessen vol

van goddelijke genade kon ze niet anders dan herhalen: "Dat is de waarheid!" Aan het einde van het congres stond haar besluit vast, ze ging definitief breken met de religieuze gewoonten die zij tot dat moment in praktijk had gebracht en die ze nu beschouwde als dwalingen. Maar ze had de gewoonte om haar man iedere zondag te vergezellen naar de mis. Hoe zou hij deze verandering bekijken? Op de eerste zondag durfde ze hem niets te zeggen, op de tweede ook niet, maar op de derde pakte ze al haar moed bij elkaar om hem haar besluit mee te delen, en Vincent legde zich heel gemakkelijk neer bij die beslissing van zijn vrouw, want hij had kunnen constateren dat haar nieuwe ideaal haar veel vreugde bezorgde.

Eliette ging ook zo vaak mogelijk naar de vergadering van de *Mensenvrienden* waar ze prachtige dingen leerde: dat God Zijn Zoon heeft gegeven als losgeld voor alle mensen, opdat ze op de Aarde weer op zouden staan

"Men leeft door zijn huid, zijn ogen, zijn smaak. Men ervaart veel door aan te raken, het geluid van de wereld te horen, door onder de zin van de woorden de intonatie in de stemmen op te merken (...). Elk bestaan wordt gekenmerkt door momenten, door ontmoetingen, door de gemoedstoestand waarin de werkelijkheid op een smakelijke manier wordt getoond." De smaak van het bestaan modelleert ons, geeft ons vorm, bewerkt ons, zegt de filosoof. Die zou ons laten zien wat ons werkelijk interesseert.

In een open ruimte-tijd

Het zichzelf diepgaand onderzoeken zou ook goed zijn om bewust te worden van ons caleidoscopische, snel wisselende verleden, van de meerdere tijdsaspecten waarin wij leven. Het bestaan is namelijk iets anders dan een opeenvolging van tijdsloten, van aaneengeschaalde periodes. "Niets is ooit afgesloten, meent Pascal Chabot. De jeugd is nooit totaal afgelopen, want het geheugen brengt ze terug en vervormt ze. Zo'n verbinding met vroeger moet niet als dood worden beschouwd, of als blijvend of als uitgewist als ze zelfs langzaam vervagend in de herinnering, nog leeft. Onze identiteit is opgebouwd door onze herinneringen." En dat wordt eerder onvoorzichtig behandeld van de kant van ons brein, volgens de mening van de filosoof. Want we gaan via een herinnering naar een project, naar het weer opschrijven van een andere herinnering enz. De huidige, de voorbije en de toekomstige herinneringen worden met elkaar verweven.

Bovendien gaat onze herinnering voorbij aan onze individuele agenda, om gekoppeld te worden aan het menselijke geheugen. "De vroegere tijden leven (tegenwoordig) door, in de vorm van herinneringen, vertellingen, en zaken waarnaar door een woord verwezen wordt." We zijn tijdgenoten van veel meer dan van het moment of van de tijd waarin wij leven.

Op een beweeglijke grondslag

Een ander stramien van het bestaan: het evenwicht. Zeker, onze tijd waardeert zelfoverwinningen, excessen, kenteringen, vernieuwingen, enz.. Kortom, evenwichtsverstoringen. Voor de schrijver kunnen ze niet bestaan zonder hun tegenovergestelde, dat is het evenwicht. Misschien zullen we dan waarde kunnen geven aan de kunst van het balanceren? Het aankweken op de manier van een koorddanser.

Dit zijn de zoektocht, de vragen en de bewustwording die ons zouden kunnen leiden om verder de bewerk

te zijn van onze bestemming. Bovendien onthult, "wat van ons afhangt", ver van zich af te spelen in de beslotenheid van ons kleine zelf, de "uitstralende" kracht. Pascal Chabot ziet die als "een fundamentele energie, in staat om zijn invloed te doen gelden en om "iets van die smaak van het bestaan, van dit evenwicht en het gevoel van een immense eindeloosheid mede te delen, die de hoogmoed van een beschaving die het essentiële vergeten heeft, relativeert." Er wordt een beroep gedaan op een innerlijke overgang. Zal die ons helpen om weerstand te bieden aan de wervelende draaikolk en zin daaraan te geven? We riskeren niets als we het proberen. Zelfs ook al is één ding zeker: de weg zal lijken op een doolhof en erg kwetsbaar zijn. Niets te vergelijken met de meetbare doeltreffendheid, die we gewoonlijk op het oog hebben.

De gedachten van de schrijver van deze regels zijn interessant. Het is waar dat wij leven in een maatschappij die vijandig is, die ons op vele manieren aanvalt, die veel meer om actie vraagt dan om nadenken, om meditatie, om de gedachte die onmiddellijk opkomt, eerder dan om een rustige afweging. Vandaar de uitnodiging van Pascal Chabot om zich te richten op zichzelf, om af te dalen in zichzelf, om zich te verdedigen tegen de agressie die we zouden kunnen ondergaan van de kant van onze omgeving. Hij spreekt zelfs over "innerlijk verzet".

Maar zich verzetten, is dat leven? Is dat de oplossing? Want men kan niet lange tijd weerstand bieden. Men kan zich niet zijn hele leven verzetten. Verzet ondermijnt ons. Zelfs het feit om over verzet te praten veronderstelt, dat we in een wereld leven die ons niet bevalt, die ons vijandig is. Moeten we ons dan gedurende ons hele leven aanpassen aan een maatschappij die niet past bij onze persoonlijkheid? Die onze gezondheid schaadt? Een wereld waarvoor wij niet zijn gemaakt? Is er niets anders? Moet de wereld niet eerder veranderen, dan berusten en een gesteldheid van onaangepastheid accepteren?

Het is interessant om die vraag om zich heen te stellen en de reactie te bekijken van de mensen in je omgeving. Erg weinig mensen zijn tevreden over hun situatie. Sommigen schikken zich er min of meer in, zo goed en zo kwaad als het gaat, eerder kwaad dan goed trouwens. Anderen willen positief zijn en bekijken de dingen van de goede kant, wat geen enkel probleem oplost, maar alleen helpt om de problemen te verdragen. En weer anderen komen in opstand.

Aan de andere kant, wat zullen we, als we ons richten op onszelf, anders vinden dan vragen die onbeantwoord blijven. Wie zijn wij? Waar komen we vandaan? Waarom zijn we op aarde? Welke rol moeten we vervullen tegenover onze gelijken en onze omgeving? Zoveel problemen die onopgelost blijven, als we ons niet richten tot onze Schepper, de Eeuwige.

Want dat is de immense lacune in onze redenering die ons verhindert de vrede en de rust te vinden, waaraan ons organisme zo'n behoefte heeft. Want de wereld waarin wij leven, is niet aangepast aan onze behoeftes. Hij zal trouwens niet eeuwig bestaan. Het is het verschijnen van de zonde op de aarde die de mensheid heeft gebracht in de huidige situatie. En de Eeuwige heeft de oplossing gebracht voor dat enorme probleem door ons Zijn geliefde Zoon te geven als losgeld om ons te verlossen van de zonde en de veroordeling die daaruit voortvloeit: de dood.

De wereld die wij kennen, is die van de tegenstander van God: de Satan, die zich boven God heeft willen verheffen en wilde regeren in plaats van dienen. Jes.14: 14. En wat het merendeel van ons voelt zonder het te kunnen definiëren, dat is het afgesneden zijn van de gemeenschap met God, die de mens toebedeeld moest zijn. Over dat permanente contact sprak onze geliefde Verlosser, toen hij de tegenstrever die hem in de woestijn wilde verleiden, antwoordde: "De mens zal niet leven bij brood alleen, maar van elk woord dat komt uit de mond van God." Matt. 4: 4. Deze relatie van het scheepsel met zijn Schepper is onmisbaar voor ons om te leven en wij hebben in Eden door de zonde van onze eerste voorouders, onze staat van kinderen van God verloren.

En om ons losgeld te betalen is onze geliefde Verlosser op de aarde gekomen en het is dankzij zijn offer, dat we kunnen hopen het contact terug te vinden met onze goede hemelse Vader. Dat is wat voor alle mensen zal plaats vinden in het Koninkrijk van God, dat voorbereid wordt en dat een troost zal zijn voor allen.

Men ziet het, in zichzelf keren is niet voldoende. Het is slechts een begin om onze staat van zondaar en veroordeelde te erkennen, maar dat moet ons absoluut brengen tot het geloof in Jezus-Christus en tot de verandering van ons karakter op zijn school, om van ons kinderen van God te maken die het eeuwige leven waard zijn, wat onze bestemming is.

gedurende het herstel van alle dingen; en dat de doden, terwijl ze op deze glorieuze dag wachtten, rustten in hun graf, waar volgens de Schrift geen werk zou zijn, geen gedachten en geen wijsheid.

Wat een troost voor Eliette te weten, dat ze al haar dierbare overledenen weer terug zou zien! Ze leerde ook dat de ware Kerk van de Heer wel heel lang mysterieus en verborgen is geweest tijdens het evangelische tijdperk en zelfs vervolgd door de valse kerk die de wereld beheerste, maar daarvan wordt de ondergang aangekondigd in de Apocalyps. Toen meneer pastoor dan ook naar de reden kwam vragen dat men haar niet meer zag bij de mis, antwoordde ze met stelligheid: "Omdat tussen God en de religie een heel diepe kloof zit. Als ik zelf volgens u de hemel verdiende, denkt u dan dat ik er gelukkig zou zijn in de wetenschap dat de mijnen in de hel zitten of in het vagevuur?" Ten overstaan van die getuigenis zo simpel en logisch, wist meneer de pastoor niet wat hij moest antwoorden.

De depressie zou vanaf die tijd in het domein van het verleden blijven... Eliette was nu beter bewapend om onvermijdelijke tegenspoed het hoofd te bieden. Dat gaf haar ook de kans om de waarde van de goddelijke hulp te ondervinden.

Op een dag dat Vincent een paard aan het optuigen was, sloeg dat plotseling op hol. De hangende teugels wikkelden zich om de benen van de arme man die verscheidene meters over de grond meegesleept werd. Vanaf die tijd was Vincent niet meer zichzelf. Eliette had het er moeilijk mee te zien hoe hij slachtoffer was van zulke vreselijke zenuwpijnen in zijn gezicht die zijn geheugen veranderden en hem talrijke tegenslagen en verdriet bezorgde. Toen een controleur hem op een dag om zijn aangifte van een partij wijn kwam vragen, verzekerde Vincent: "Die heb ik thuis, ik zal hem naar uw kantoor brengen." Maar die betreffende aangifte was onvindbaar. Hij zocht overal, tevergeefs. Toen moest hij zich bij de feiten neerleggen, Vincent was gewoon vergeten dat verplichte formulier in te vullen, wat hem sancties opleverde.

Op de dag dat Vincent naar het kantoor van de controleur moest, bad Eliette vurig tot de Heer en zei tegen haar man die serieus als hij was, tekenen van ongerustheid vertoonde: "Ik heb de situatie toevertrouwd aan de Heer, wees gerust, alles zal goed komen." Gerustgesteld ging Vincent naar de belastingambtenaar en bekende gewoon: "Ik heb mijn aangifte niet ingevuld. Ik ben strafbaar. Straf me." Door deze bekentenis begreep de ambtenaar dat hij niet te maken had met een oplichter. Hij concludeerde dan ook: "U bent een eerlijke man, u zal niet gestraft worden, maar doe het nooit meer."

Gedurende zestien jaar had Eliette gelegenheid om zich te wijden aan de verzorging van haar man, die de laatste drie jaar van zijn leven in bed moest blijven. Vincent wist de zorg waarvan hij het voorwerp was, en de bezoeken van de medewerkers van het werk van de Heer die hem altijd troostende indrukken kwamen brengen, erg te waarderen, speciaal in de laatste uren van zijn leven.

Enkele jaren later kwam er een nieuwe beproeving van formaat op de weg van Eliette: de dood van haar jongste dochter die op de leeftijd van 41 jaar door kanker geveld werd. Ze zou weer in een depressie hebben kunnen raken, zoals vroeger toen ze haar broer had verloren. Maar nu had ze een stevige grond onder haar voeten, een geestelijk fundament en de zekerheid van de wederopstanding van alle overledenen op de herstelde Aarde.

De rietstengel, een ogenblik onder de hevige storm gebogen, richtte zich dan ook weer op onder de weldoende adem van de goddelijke troost en Eliette kon de gedachten van de apostel Paulus tot de hare maken: "Blij in hoopvolle verwachting, geduldig in tegenspoed."

Korte Kroniek van het Rijk der Gerechtigheid

Tijdens de maand april, waar de lente zich vertoont en aan de mens, als een symbool van opstanding en leven, de hoop op de hernieuwing meedeelt na de lange wintermaanden, viert de geliefde familie van het geloof de verjaardag van het Leger van de Almachtige,

het volk van het welbehagen van God. Wij herinneren er ons met dankbaarheid aan, dat het de trouwe Boodschapper van onze tijd is die de oproep deed tot deze schare personen van goede wil. Tijdens een feestvergadering zei hij: "Wij hebben op deze dag de vreugde en de eer de verjaardag van het heilige Leger van de Almachtige te vieren... Wij willen ons dus samen verheugen, met heel ons hart, onder de liefdevolle en welwillende blik van de Almachtige en van onze geliefde Verlosser, in dat familiefeest bij uitstek.

David heeft ook het Leger van de Almachtige meer dan drieduizend jaar gezien voor zijn verschijning, en hij maakt er voor ons een prachtige tafereel van, vol bekoring: "De heilige strijders bieden zich op deze dag aan voor de strijd, met een heilige feestdos, als een machtig Leger dat uit de schoot van de dageraad komt."

En te bedenken dat Job nog vroeger, ongeveer vierduizend jaar geleden, dat grote deel van het goddelijke plan aankondigde, waar deze onder de duizenden aan de mens toont wat hij moet doen om niet meer te sterven, als resultaat van het werk van Christus, en de boodschap brengt: "Zie het tabernakel van God met de mensen."

Tegenwoordig vertonen deze heilige strijders zich al. Zij kunnen zich de beloften en de voorwaarden eigen maken. Alles hangt af van hun ijver om hun opdracht te vervullen. De belofte die voor hen ligt is heel omvangrijk. Ze eist de overeenkomstige waardering. Ze moeten alles investeren in de dienst van liefde die deze belofte vereist. Deze dienst is vervat in de universele Wet, die wil dat iedereen steeds en alleen bestaat voor het goede en de zegen van alles wat hem omringt.

Het is de levensvoorwaarde die voor het Leger van de Almachtige ligt. Als ze vervuld wordt, zal de belofte zich volbrengen, want het Leger bevrijdt zich zo van alles wat het doet verouderen en sterven. Het levensprogramma staat in het *Gedenkboek*. Dat is ingewikkeld noch moeilijk. Het Leger moet slechts voldoende bewust zijn van de grootheid van de genade die voor hem ligt.

Het leger moet vol leven en gezondheid worden. Het bestaat uit een schare prachtige

wezens die volledig de oude sleur verlaten om de nieuwe dingen te beleven, de roeping van een aards kind van God. Het Leger van de Almachtige zoekt één ding, want het is ervan overtuigd dat de Almachtige hem al de rest bovendien zal geven.

Voor het Leger van de Almachtige, moet de liefde in zich sterker zijn dan de dood, en het tot het eeuwige leven leiden. Noch het vlees, noch de sektarische familie, noch de gemakken, noch de vrees, of iets anders kan hem doen zwichten. Het zijn vuurvaste karakters, die de strijd noch de dood van de oude mens vrezen. Dat zijn degenen die alles, alles in de waagschaal van het leven hebben gesteld. Dat betekent voor hen: de muur van hun heil bouwen. Dat eist trouw en volharding in de inspanning.

Het komt er dus voor het Leger van de Almachtige op aan zich geheel en al bewust te worden van zijn opdracht, erin opgenomen te worden, eraan te denken en zich er nu al in te oefenen opdat het in staat zal zijn het te verwezenlijken in al zijn omvang na het vertrek van de laatste leden van het lichaam van Christus. Het moet waardig zijn belofte van verbintenis met de Allerhoogste op de goddelijke wet vervullen, door de Wet met al zijn ziel na te leven, door haar voortdurend te raadplegen. Zo zal het in staat zijn op het geschikte moment de dubbele portie van de geest van God te ontvangen. Het heilige Leger van de Almachtige, is het volk van het welbehagen van God, dat Hij teder bemint.

De Heer wil met het Leger wonderen doen. Het moet zich alleen laten gebruiken door zijn genade, om aan de zijde te staan van de laatste leden van het lichaam van Christus, de openbaring van de kinderen van God."

Wij zullen heel goed aan de feestvergaderingen met heel ons hart denken, overal waar ze plaats zullen kunnen vinden en wij wensen iedereen het volle succes in de strijd.

Voor België: 11, rue de la Bassette - 1330 Rixensart, Tel. 02/ 653 50 20.

Voor Nederland: Lotte Beesestraat, 71 - 2331 KG Leiden. Tel. 06-51 15 64 91.

Uitgever: De Engel van de Heer, Filantr. Ver. Verantw. Opsteller: Ph. Miguet, CH-1236 Cartigny Drukkerij: Impr. Château, Cartigny, Zwitserland